

Inhoud:

Vooraf.....	6
Het leven.....	9
De liefde.....	16
Werken.....	25
Een stapje terug	34
Discussies	37
Kinderen	40
De Uitgeverij	41
De Bijbel, de Koran en de Thora.....	46
Mijn idee	49
Belangstelling.....	54
Ten slotte	57

Vooraf

Waarom een boek over pijn? Wat is er zo interessant aan?

Wie is er geïnteresseerd in een boek dat gaat over iets dat in alle lagen van de bevolking voorkomt? Geen mens komt er onderuit. Vanaf het begin van het bestaan is het er; PIJN. Elk kind komt schreeuwend op de wereld terwijl de moeder zich ligt te verbijten en in het ergste geval zich de longen uit het lijf schreeuwt en soms de lakens verscheurt, met een oerkracht die alleen maar mogelijk is, omdat de pijn haar er de mogelijkheid toe geeft.

Soms moet de moeder gehecht worden, omdat het kind te groot was voor het gat waaruit het moest komen, dus pijn. Pijn door het inscheuren en pijn bij het hechten, dat vaak onverdoofd gebeurt, omdat er toch al veel pijn is en het niet meer uitmaakt, een extra prikje of zes, zeven, acht.

Is er sprake van een keizersnee, is er misschien op het moment geen pijn, maar die komt later als de verdoving is uitgewerkt. Het kind wordt in ieder geval wel geconfronteerd met pijn, want het moet schreeuwen, om de longen te laten werken, dus als het niet spontaan gebeurt, krijgt het een tik op de prille billen. Pijn.

Zo gaat het door het hele leven heen; een keertje stoten, een mes dat uitschiet, een klap van de moeder of vader,

van een vriendje... een meningsverschil dat opgelost lijkt te moeten worden door elkaar eens flink op het gezicht en verder te timmeren. Pijn.

Dan komen vader en/ of moeder, of allebei, op het briljante idee om het kind een oor-versiering te geven. Pijn. Niet nodig, maar toch gedaan.

Al draagt een aap...

Als de kinderen groot zijn gegroeid en zeggenschap hebben over hun eigen denkvermogen – of denken dat te hebben – kiezen ze voor de vrijwillige pijn van een tattoo of piercing. Het bewijs dat je erbij hoort!

Waarbij? Nou ja, dat staat te bezien, want als je om je heen kijkt, zie dat steeds meer mensen zo'n lichaamsversiering hebben en ik zie niet of ze op enigerlei wijze tot een groep behoren, aangezien er nogal wat verschillende klassen zijn geïnfecteerd met deze idioterie.

Jonge mensen kiezen voor het uitdagende spel met een skatebord, een stuntfiets, skeelers of skates, een quickstep, een trampoline en wat al niet meer. Ze oefenen, vallen... PIJN.

Ze oefenen nog meer en gaan telkens een stapje verder... PIJN.

Het houdt ze niet tegen, meestal. Ze willen bewijzen dat ze sterk zijn, anderen de ogen uitsteken en dat mag pijn geven. 'Kijk eens hoe stoer ik ben!'

En, buiten het begin van ons leven, waarbij we niet kunnen reppen van vrijwillige pijn, spreken we hier alweer een poosje over pijn die zelf opgezocht wordt.

Ze doen maar. Als ze er een filmpje van laten maken, en dat op internet zetten of opsturen naar een tv-zender die het vervolgens uitzendt, kan ik er ook nog om lachen. Ik

lach om mijn plezier en om de stomiteiten van die imbecielen en tegelijk verbaas ik mij over het feit dat ze met zovelen zijn.

Over die pijn wil ik niet schrijven. Ik wil schrijven over andere pijn. Pijn waarvoor ik niet kies. Pijn die maakt dat het leven een totaal andere kant opgaat dan die je verwachtte. De kant die gepreekt werd door ouders, schoolmeesters, dominees, rabbi's, imams en pastoors. De kant die opgehemeld werd door te beweren dat er een moment komt dat er geen pijn meer is, geen leed, geen ellende, geen ruzie, geen haat, geen vreemdgaan, geen alcoholisme, geen ongelukken.

Dat is de pijn die mij bezighoudt, al heel veel jaren. Het houdt mijn lichaam bezig, maar meer nog mijn hersens. Waarom? Wat is het nut?

Als het leven nu alleen uit pijn bestaat, waarom leven we dan? Waar moeten we onze vreugde uit halen?

Dat houdt mij bezig. Dat wil ik onderzoeken en daarom dit boekje.

Ik hoop dat het lezen ervan u geen pijn doet.

Wijnand van de Meeberg

Hevige pijnlijder sinds 15 jaar